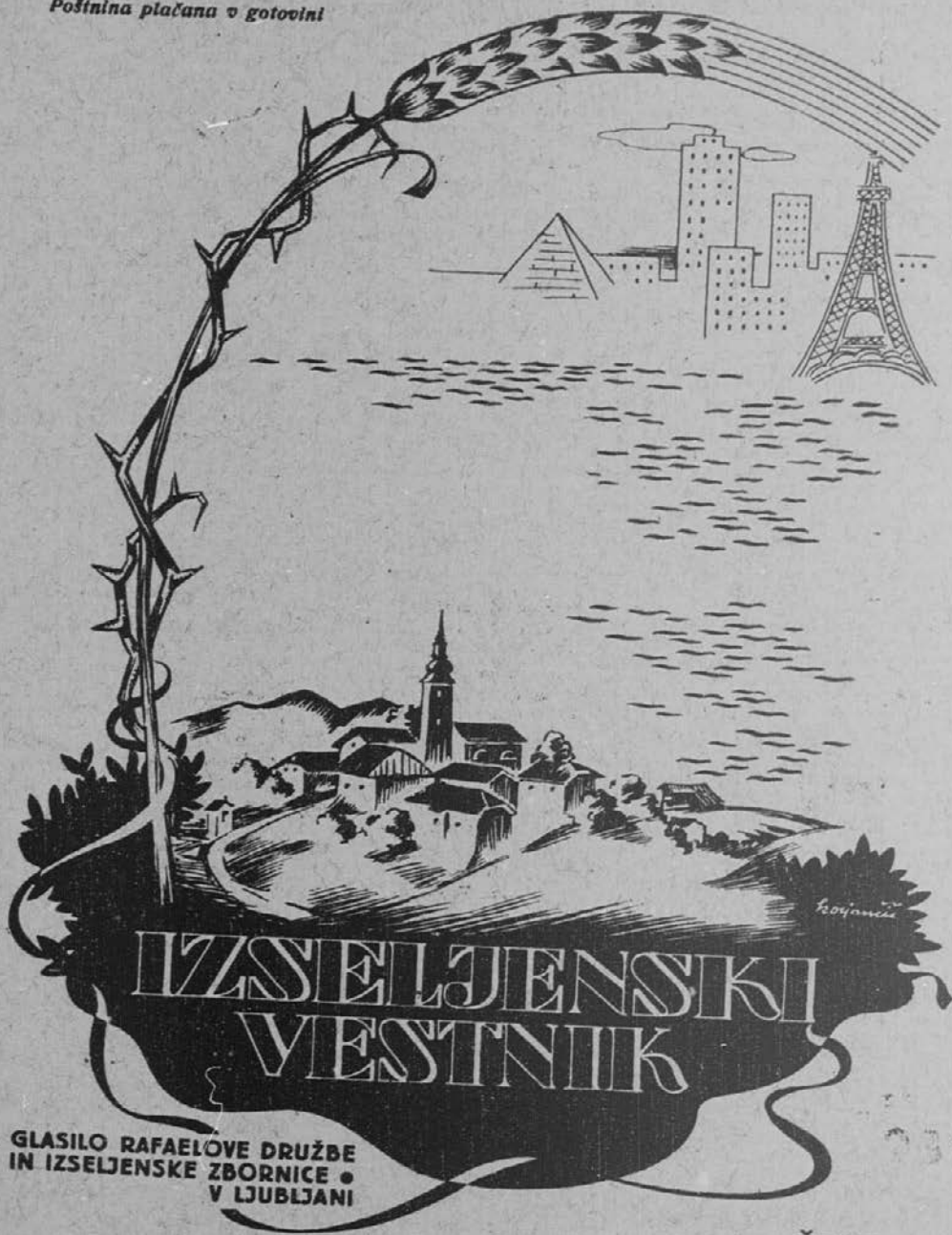

Poštnina plačana v gotovini

IZSELSJENSKI VESTNIK

• GLASILO RAFAELOVE DRUŽBE
IN IZSELSJENSKO ZBORNICE •
V LJUBLJANI

1939
ŠTEV. 1
1939

Izseljenski vestnik izhaja 15. vsakega meseca. — Uredništvo: Ljubljana, Leonišče, telefon 49-77. — Uprava: Tyrseva c. 31/L. v Ljubljani, telefon 40-41. — Naročnina: za Jugoslavijo letno 15 din; za inozemstvo letno: Argentina 8 3, Belgija 25 Blg. Frs., Francija 20 Frs., Holandija 1 Gld., Italija 15 Lit., Nemčija 2 RM, U. S. A. 50 c. — Oglasi po dogovoru. — Za Zadržno tiskarno v Ljubljani: Maks Blejec. — Odgovorni urednik: Josip Premrov, Ljubljana, Leonišče, telefon 49-77.

Naročnikom izseljenskega vestnika

V preteklem letu si je list pridobil lepo število novih naročnikov v domovini in tujini, kar priča, da zavzema pravilno smer in da res hoče biti živa vez med nami v domovini in med našimi rojaki, ki so zdaj raztreseni po vseh delih sveta. Da bi se pa list še bolj razširil in priljubil po domovini in med našimi izseljenci, smo mu dali novo obleko in obliko.

Odveč bi bilo, da bi tu šele utemeljevali, kako potreben je list za nas doma in za naše izseljence v tujini. Vsaka številka nam bo potrebo nepobitno izpričevala. Ne smelo bi biti v domovini družine, ki ima rodbinske člane v tujini, da bi ne imela naročenega izseljenskega vestnika. Prav tako želimo in prosimo, da bi se tudi vsi naši izseljenci na list naročili.

V novem letu se bomo potrudili, da si bo list osvojil vse plasti našega naroda v domovini in tujini. Če se bo dvignilo število naročnikov, bomo razširili list na 32 strani. Vse dosedanje naročnike toplo prosimo, da nam tudi za naprej ostanejo zvesti in da nam skušajo pridobiti nove naročnike.

Prvi številki smo priložili položnice vsem naročnikom v domovini. Toplo prosimo, da bi nam letno naročnino v znesku 15 din, čimprej poslali. Ceno listu smo malenkostno zvišali, kar je za posamezne države zgoraj na tej strani razvidno, zaradi tega, ker nas izdajanje v sedanji obliki znatno več stane kot doslej.

Naročnike v tujini prav tako toplo prosimo, da nam naročnino za l. 1939., čimprej nakažejo.

Nekateri naročniki v domovini in tujini še za l. 1938. niso poravnali naročnine; prav lepo jih prosimo, da nam zaostanek poravnajo.

Kdor more, naj listu pokloni še kak poseben dar, da bo list čimprej obsegal 32 strani. Za vsak najmanjši dar se že v naprej iskreno zahvaljujemo.

V novem letu mora biti naše geslo: **V vsako slovensko družino v domovini in tujini Izseljenski Vestnik.**

Našim dopisnikom

Vsem dragim dopisnikom, ki so nam v preteklem letu tako zvesto stali ob strani, pristrčna hvala! Tudi za naprej prosimo, da bi imel list čimveč sodelavcev.

Vsi dopisi, ki naj bodo pisani razločno in v zgoščeni obliki, morajo biti v uredništvu do 4. v mesecu.

Urednik.

J. A. B.

V NOVO LETO

V novi obleki se Vam letos predstavlja Izseljenski vestnik. Rad bi Vam bil dober in zvest prijatelj. Kot takega ga sprejmite.

Naloga Izseljenskega vestnika je, da veže domovino ter izseljene brate in sestre v eno družino. Vsaka njegova številka je pismo, ki ga piše domovina onim sinovom, ki so daleč od nje. Dih domače zemlje, domačih običajev, domače vernosti prinaša v tujino. »Doma mislijo na me« — to beri iz vsake vrstice.

Na drugi strani pa je tudi pismo iz tujine nam, ki živimo doma. Drag pozdrav, ki diha topel spomin na domače kraje in neugasljivo hrepenenje po rojstnem domu. Tudi izseljenci imajo domovini marsikaj povedati in domovina bo z bolestjo in veseljem brala, kar teži srca naših v tujini.

V tem smislu je Izseljenski vestnik vez, ki druží vse, ki nas je Bog ustvaril kot člane slovenske družine.

V tem je vsa njegova važnost in pomembnost. Zategadelj bi bil rad reden gost v vsaki slovenski hiši v domovini in pri vsakem izseljencu, ki se počuti osamelega v širnem, hrupnem svetu, v svetu, ki mu daje morda dosti velik kos kruha, a onega ne zna osladiti z ljubeznijo, kakršne si njegovo srce želi. Po Izseljenskem vestniku naj se pretaka iz domovine in nazaj toplá ljubezen, dobrohotno razumevanje in trezna skrb, ki nas medsebojno povežejo, da se ne bodo zgubliale v svetu dragocene kapljice naše rodne krvi, marveč se bodo oplojene in zdrave vračale v narodovo telo, da ga okrepe v močno rast.

† GREGORIJ ROŽMAN

škof ljubljanski in tačasni predsednik Družbe sv. Rafaela.

V NOVI OBLEKI IN OBLIKI

O. KAZIMIR ZAKRAJŠEK

Saj ga komaj poznate v tej novi obleki in obliki, kaj? Najbrž ste dvakrat pogledali na lepe in pomenljive platnice, če je to res Vaš stari znanec in prijatelj »Izseljenski vestnik«. Pa je le!

Da, v novi obleki in obliki stopa danes »Izseljenski vestnik« v našo javnost, zlasti pa pred svoje naročnike in pred slovensko izseljensko celoga sveta.

1.

Izseljenska misel je zlasti zadnji dve leti med Slovenci v domovini dosegla izreden razmah. Sijajno uspela proslava desetletnice na Brezjah predlanskim, in ustanovitev Izseljenske zbornice lansko leto sta zajeli slovensko dušo. Danes je, rekel bi, naš narod prebujen k novemu pojmovanju izseljenskega vprašanja.

Ali ste sledili proslavi zadnje Izseljenske nedelje? Prav malo je bilo izjem v naših slovenskih revijah in časnikih, da bi se ne bili tedaj spomnili izseljenskega vprašanja. Prav malo je bilo slovenskih cerkva, kjer bi se ne bila ta nedelja proslavila razmeram kraja primerno. Razne naše zveze prosvetnih društev, Fantovskih odsekov, deklških, so dale svojim včlanjenim društvom navodila za to praznovanje, tako da najbrž ni bilo v vsej Sloveniji občine, ne društva, ne dvorane, da bi se ne bilo tedaj govorilo o izseljencih.

Za zadnji Božič, ali ste poslušali naš ljubljanski radio? Govor pisatelja g. Finžgarja na sveti večer, kako je bil poln topline, ljubeče domovinske skrbi za izseljenca! In govor profesorja g. Koblarja pred polnočjo! Kako lepa je bila noveletna izseljenska ura v našem radiu na novega leta zvečer s prekrasnimi besedami g. dr. Kuharja!

Da, kakor cvetoča pomlad je zadnje čase med nami glede našega izseljenstva. Pomlad, lepa pomlad po žalostni, mrtvi, moreči zimi dolgoletnega nezanimanja in brezbržnosti našega naroda za to veliko vprašanje svojega obstoja, za svojo polovico na tujem. Kakor bi se razbita družina zopet sešla v toplem objemu družinske skupnosti ob domačem ognjišču, tako je danes med nami. Danes vemo, da smo vsi Slovenci, mi tu doma, in vsi oni kjerkoli na svetu, samo ena družina, da mora ta družina »skupaj držati«, združiti srce in roke v eno delo samoobrambe in samoohrane.

Res, nepričakovano velik uspeh je rodilo desetletno dosedanje delovanje naše Rafaelove družbe. Hvala Bogu zanj!

2.

Toda ali je ta uspeh že to, kar smo hoteli in kar moramo kot narod hoteti in tudi doseči pri našem izseljenskem skrbstvu? Še daleč ne! Sedanji uspeh je samo šele prvi, res velik, vendar pa samo prvi pionirski uspeh, šele podlaga za trajno narodno izseljensko skrbstvo. Sedaj, ko je naša slovenska javnost razgibana, bo treba s pravim delom šele začeti! To delo pa ne bo majhno, ako ga bomo hoteli reševati pravilno, širokopotezno, tako da bo vredno suverena naroda.

Tako smo pa videli, da naše glasilo »Izseljenski vestnik« v dosedanji obliki ne bo več zadostovalo, da bo naše delo oviralo, če ga ne spremenimo tako, da bo kos svojim novim ogromnim nalogam. In tako smo primorani, da ga spremenimo v revijo, da mu damo novo obleko in novo obliko, kakršno vidite danes.

Nova oblika našega glasila je gotovo prav primerna. Še bolj primerna je pa njegova obleka.

Klas iz naše svete nam slovenske zemlje, mogočen in rodoviten, raste v — tujino. Naša kri na tujem je to. Polovico našega naroda predstavlja, polovico naše narodne družine, ki je ali po izseljenstvu razkropljena prav po vseh delih in državah sveta, ali je po vsiljenih krivičnih mejah kruto odrezana od našega narodnega telesa. Toda ta klas je ovit s trnjem. Grenka in trpljenja polna je življenjska pot našega ubogega slovenskega človeka na tujem. Kot suženj služi tujim narodom. Kot nezaheljen tujec si služi trdo skorjico izseljenskega kruha v usodi nesrečnega desetega brata. Trda je njegova usoda kot brezdomca. O, kako ga zbada v dno duše to trnje!

S trnjem je ovit ta klas za naš narod. Nesrečni narod, ki je reven in ubog, da mora svoje najdražje, kar ima — svojo kri — pustiti teči v tujino, da kot marljive čebelice iščejo kruha tudi zanj, da rešujejo streho nad glavami naših družin. Nesrečna usoda malega naroda, trpko in boleče trnje, ki boli in peče nas vse, da mora polovica naroda služiti in ploditi tuje narode, tujo zemljo, tuj kapital. In ta klas reševati trnja, reševati naše izseljenstvo, našo kri na tujem, ima namen naš »Izseljenski vestnik«. O, kaj bi vse počeli naši mogočni sosedje, če bi jim kdo odsekal polovico narodnega telesa, kakor so nam! Če bi polovica naroda bila brezpravna, vklejnena v tujo sužnost narodov sveta? Kako bi kričali, če bi jim kdo s stradanjem in pomanjkanjem pognal po svetu polovico naroda beračit kruha k tujim narodom! Tudi mi ne smemo molčati, še manj mirovati! »Izseljenski vestnik« naj nese naš jok in naš klic po pomoči, predvsem pa klic po samopomoči širom domovine in širom sveta med našimi izseljenci.

Vendar ta klas je — hvala Bogu! — še globoko in močno vkoreninjen v našo slovensko zemljo po vezeh krvi, po vezeh ljubezni. Še je naš, četudi raste v tujini. Mi ga ne damo, pa če treba dati zadnjo paro iz žepa, če treba prelititi zadnjo kapljo krvi iz srca! To doseči naj ima namen »Izseljenski vestnik«. Zato mu je bila potrebna nova obleka in nova oblika.

»Izseljenski vestnik« naj bo vez, ki bo povezala vsa slovenska srca širom sveta nazaj v eno družinsko celoto, naj bo naše skupno slovensko domače ognjišče, kjer se bodo zopet našla, zopet združila in zopet objela vsa slovenska srca v mogočni, urejeni skupnosti. Zato smo ga morali narediti bolj prikupnega, bolj domačega, bolj našega.

5.

Načrt našega dela za bližnjo bodočnost pa je:

1. **Izseljenski zbornici** pridobiti javnopravni značaj, vendar tako, da bo ostala izključno narodova last in narodova ustanova.

2. **Izseljenski dom v Ljubljani** se mora dvigniti! Brez njega ne gre več! Pridobiti treba zanj ministrstvo, kr. bansko upravo in mestno županstvo, da nam pomagajo. Zdajle ali nikoli več!

Izseljenski dom bo šele podlaga, da se bo razmahnila Izseljenska zbornica, Rafaelova družba, Izseljenski muzej, Izseljenski arhiv in Izseljenska knjižnica, kar vse je življenjskega pomena za naše izseljensko narodno skrbstvo.

3. Družba sv. Rafaela mora dobiti v narodu najmanj deset tisoč članov posameznikov! V Izseljenski zbornici se morajo združiti vse naše zveze, vsa društva tu doma in na tujem.

4. »Izseljenski vestnik« mora postati najbolj razširjen slovenski list.

To so naše prve glavne naloge sedaj.

Ali bomo to dosegli in izvršili?

Na nas samih je! Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal! Zato prebudimo se! Na delo! Dnevi so resni! Dnevi so veliki!

Če ne: Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!

»Ne »tuji meč« bo kriv našega pogina, temveč lastna nezavednost!

»Izseljenski vestnik«, ti pa v novi obleki in obliki krepko in neustrahovano na pot, na novo delo, po novih vidikih, za novo našo narodno bodočnost! Za življenjski napredek in obstoj ni na tem, kako velik je kdo po telesu, temveč kako velik je po duhu, kako je zdrav, žilav, odporen in delaven. Majhni smo. Nič ne de! Bodimo veliki po duhu, po delu, po navdušenju pa nam je bodočnost zagotovljena.

Zdrav, močan, rodoviten klas smo! Trnje proč, pa smo rešeni!

»Izseljenski vestnik« v novi obliki in obleki — ti pa krepko na novo, veliko delo!

ČAST ŽENI, KI JO ZASLUŽI

O. K. Z.

Druga Slovenka, ki je bila te dni v Ameriki odlikovana od naše vlade, je gospa Merija Prislандova.

Kar sem napisal v zadnji številki o g. A. Grdinu, sem vzel samo iz srca vseh ameriških Slovencev in sem se premalo podčrtal njegove zasluge in njegovo veliko delo, premalo zato, ker je dolga leta želel za vse svoje delo samo preziranje in nasprotovanje tam, kjer bi bil moral dobiti priznanja in spodbudo.

Prav tako sem prepričan, da bom vzel iz srca vseh ameriških Slovencev, kar bom napisal tu o gospe Prislандovi, da pokažem, kako je bilo to odlikovanje zasluženo. V Ameriki bi tega ne bilo potrebno pisati, ker ve to vsakdo, vsa slovenska Amerika, ki ji je tudi hvaležna za vse njeno ogromno delo, ki ga je izvršila za Boga in narod.

Gospe Prislандove širša Amerika ni poznala, dokler ni pred 15 leti bila izvoljena za prvo zastopnico ženskih društev KSK Jednote, ko so si ženska društva izbojevala v tej bratovski podporni organizaciji pasivno in aktivno volivno pravico. Poznana je bila pa toliko bolj v svoji naselbini Sheboygan, Wis., v župniji svetega Cirila in Metoda, kjer se je zelo dejavno udeleževala vsega cerkvenega, kulturnega in društvenega življenja.

Kot glavna odbornica in zastopnica ženskih podpornih društev KSK Jednote je kmalu tudi širši javnosti začela dajati vedno več dokazov svojih lepih zmožnosti, pa tudi svojega socialnega čuta.

Leta 1926, sva pri konvenciji KSK Jednote (občnem zboru) v Pittsburgu, pri volitvah v glavni odbor propadla, ona kot glavna odbornica, jaz kot duhovni vodja. V meni je tedaj dozorel sklep: domov grem! Pri njej pa: na novo delo grem!

In res! Še isto zimo, t. decembra 1926, je sklicala v dvorano slovenske farne šole sv. Stefana v Chicagu prvo posvetovanje ožjih zaupnic slovenskega ameriškega ženstva in stopila v javnost z mislijo posebne ženske kulturne organizacije za ameriško Slovenijo. Ker še nisem poznal njene močne volje, sem na tem

posvetovanju to misel sicer pozdravil in podprl, vendar pa — bodi to resnici na ljubo povedano — pričakoval zelo malo uspehov.

Saj smo prej poskušali že večkrat doseči slovensko kulturno organizacijo v Ameriki. Pa ni uspelo. (Glej »Ameriško Slovenko« str. 37.)

Toda zmotil sem se, hvala Bogu! Gospa Prisländ je nastopila z odločnostjo, požrtvovalnostjo, pa tudi neustrašenostjo, da jo je občudovala vsa slovenska Amerika, predvsem pa je vtila v srca slovenskega ameriškega ženstva novega navdušenja in nove volje do narodnega dela. Pokazalo se je pač tudi v ameriški Sloveniji, da žena podpira tri vogale ne samo pri hiši, temveč tudi v javnosti. Cesar moški niso mogli doseči celo v časih, ki so bili stokrat bolj primerni in ugodni, to je dosegla močna volja ge. Prisländove. Ako bi jaz pisal zgodovino

Glavni odbor „Slovenske ženske zveze“. — V sredi ga. Prisländ, na njeni levi ga. Kuhar, ki je bila tudi odlikovana.

ameriških Slovencev, bi jo razdelil v dva dela: v dobo pred ustanovitvijo Slov. ženske zveze, in v dobo po njeni ustanovitvi. Žensko srce je po svoji naravi plemenitejše, nežnejše in blažje kot moško in kot tako more vsikdar tudi blažilno vplivati na moška srca in na javno življenje naroda. Tako je bilo tudi v Ameriki z nastopom ženske zveze. Marsikatera ostrina se je izbrisala, marsikaka robatost izgladila, in tako tudi marsikak prepir preprečil, marsikaka rana zacelila po naselbinah z nastopom zveze. Ga. Prisländova je znala slovenske žene privabiti, jih združiti in navdušiti, pa tudi usmeriti v pravilno smer.

Strašila se pa tudi ni ne žrtev ne truda in je hodila od naselbine do naselbine in ustanavljala nove podružnice, že obstoječe pa krepila in navduševala. Skoraj neverjetno je bilo navdušenje, ki se je polaščalo slovenskega ženstva po naselbinah za to organizacijo. Ženstvo je pričelo med seboj tekmovati, katera naselbina bo imela večje in marljivejše žensko društvo, katero bo bolj delavno v vsakem pogledu. Treba je samo zasledovati številne dopise v zvezinim glasilu »Zarji«. Človeka kar prevzame! Kaj takega zgodovina slovenskega naroda še ne pozna. Kako ogromno silo za dobro naroda imamo pač v slovenski ženi, samo, ako zna kdo to silo sprostiti, organizirati, navdušiti in pravilno usmeriti.

Podružnice ženske zveze so se hitro širile po naselbinah. Danes šteje Zveza 92 podružnic z 9,311 članicami in \$ 84,407.07 v zvezini blagajni.

Tako je danes Ženska zveza v Ameriki največja slovenska ženska organizacija v naši zgodovini. Občuduje jo slovenska Amerika in mi tu doma. Občuduje in spoštuje jo pa tudi neslovenska Amerika. Vseprovod, tudi v političnem življenju, jo Amerikanci občudujejo, spoštujejo in priznavajo. Tako je ga. Prislاند s svojo lepo Zvezo ponesla slovensko ime v vso ameriško javnost in mu prinesla častno priznanje in spoštovanje do našega naroda.

Zato je naša država storila samo veliko svojo dolžnost, ko je odlikovala to veliko ženo in njeno delo, po njej pa tudi njeno organizacijo in z njo ameriške Slovence. Slovenija doma in vsa slovenska izseljenska kri širom vsega sveta se veseli tega odlikovanja.

Gospa Prislاندovi pa iskrene častitke z željo, da bi jo Bog ohranil še mnogo let, da bi mogla tako navdušeno in tako požrtvovalno voditi naše izseljensko ženstvo v Ameriki.

KRIK NAŠE MLADINE IZ TUJINE

JOZE PREMROV

V nepozabnem spominu mi bo ostal prizor, ki sem ga doživel leta 1931. v Dortmund-Evingu, ko sem prvič obiskal naše rojake v Nemčiji. Ko sem se od njih poslavljaj in odhajal v Gladbeck, stopi k meni šestnajstletni mladenič in me ljubeznivo prijel za roke rekoč: »Gospod, vzemite še mene s seboj v domovino. Nisem je še videl, gledam jo samo v duhu, ko poslušam svoje starše, ki se vsak večer pogovarjajo o naših lepih gorah, o polju, cerkvicah, ki so posejane po Sloveniji, o rodnem domu in znaneh. Že iz tega pripovedovanja sem si ustvaril lepo sliko naše domovine.«

Želje mu nisem mogel spolniti, pač pa sem ga priporočil gospodom, ki so izdelovali načrt za potovanje mladine v domovino v letu 1932.

In res, vroča želja se mu je spolnila. Stopil je na rodno zemljo svojih staršev. In ko sem ga spet obiskal naslednje leto v Evingu, mi je pripovedoval: »Ob vstopu pod rodni krov mojih staršev so mi solze zalile oči od veselja. Kar nagledati se nisem mogel nepozabne Slovenije. Kaj vse sem občutil na domačih tleh, ne morem prav opisati, povem pa vam, da domovine ne bom nikoli pozabil. Njeno sliko bom nosil kot najdražji zaklad v duši do poslednjega diha.«

Podobnih želja in besedi nosi danes v dušah na tisoče naše mladine, ki dorašča v tujini. Njihova srca so polna tihe ljubezni in hrepenenja po domovini, kjer je tekla zibelka njihovim staršem.

Krik naše mladine se najlepše zreali v številnih pismih, ki romajo v domovino. Naš rojak, visokošolec iz USA, je poslal pred kratkim sledeče pismo v domovino: »Domovina, moja daljna, sončna domovina! Vse, kar vsebuje moje srce lepega in dragega, pošiljam tebi danes v pozdrav.

Nisem zrastel na tvojih tleh. Nepoznane so mi tvoje krasne livade in poljane ...

Nikdar niso odmevali moji otroški kriki po tvojih gmajnah in brdih ...

Nisem povijal v šopke tvojih zgodnjih pomladanskih zvončkov in trobentic ...

Nikdar nisem prisluškoval po bregovih šumljanju tvojih rek in pesmi tvojih gor.

In vendar, domovina, si mi draga in ljuba kot dragocena svetinja.

V duši mi kipi samo ena želja, da bi stopil vsaj enkrat na tvoja tla in se navžil lepote tvojih gor in poljan ...

Ob toliki ljubezni in hrepenenju naše mladine po naši zemlji ne smemo biti doma brez srca. Poskrbeti moramo, da se ji bodo te vroče želje spolnile.

Po zgledu drugih narodov, ki posvečajo izredno skrb in ljubezen mladini v tujini, bo treba organizirati vsako leto izlete naše mladine v domovino. Tu doma se mora naužiti tople ljubezni do rodne grude, jezika in pesmi; poskrbeti moramo, da se bo mladina šolala tudi na naših univerzah.

V daljnem svetu je naša mladina skoro povsod prepuščena tujim šegam in navadam, obiskovati mora tuje šole, slovenskih šol nima, ker ni slovenskih učiteljev, da bi ji nudili pouk v materinščini. Naše kompetentne oblasti morajo poskrbeti, da bodo poslale učitelje in učiteljice v vse večje slovenske naselbine. Ne smemo se čuditi, da drugi in zlasti tretji rod, ki dorasča v tujini, ne razume več jezika svojih staršev. Če se za to mladino ne bomo brigali, jo bodo kaj kmalu zagrnili valovi tujine. Marsikje je za domovino že narodno umrla.

Našo mladino v tujini bo treba kar najbolj prikleniti na rodno grudo v prvi vrsti s tem, da bo hodila vsako leto na počitnice v domovino in ostala v živih pismenih stikih z mladino v domovini. Nujno potrebno je, da se čimprej ustanove po vseh naših šolah širom Slovenije posebni izseljenski krožki, ki bodo posvečali prav posebno ljubezen in skrb naši izseljenski mladini. Podrobne načrte za organizacijo izseljenskih odsekov po vseh naših šolah ima Izseljenska zbornica v Ljubljani že izdelane, treba je le, da naše prosvetne oblasti dovolijo delovanje.

Trdno smo prepričani, da se bo mladina v domovini z ljubeznijo lotila tega važnega narodnega in kulturnega dela. Naša šolska mladina mora čimprej dobiti vezi z vsemi slovenskimi naselbinami po svetu in delati na to, da bodo vezi žive in prisrčne.

Vsi drobci naše narodne krvi, tako za mejami kakor tudi v daljni tujini morajo biti najtesneje povezani v eno narodno telo, v živ organizem, ki hoče in mora živeti.

BALADA

FRANCE HORVAT

Poljana dihala otožno,
molila je mati pobožno;
njen sin je bil šel v rudokop...
Olenkica tiho brlela
na mizi je lahko drhtela
in s sencami nihal je strop...

Začula je mati stopinje:
>Mogoče zdaj prišel moj sin je?<
izvilo iz njenih se ust
in naglo je gledat hitela,
da sina bi zopet objela —
a zunaj bril veter je pust...

In mati se v sobo vrnila,
pobožno je dalje molila —
njen sin je bil šel v rudokop —
tedaj — v omari je bilo,
pri oknu se nekaj zganilo,
povečale so strop...

Se mati je v okno ozrla,
beseda ji v strahu zamrla;
pri oknu je stal sin — mrlič:
očesi — kot oglje žareče
in ustnice neme — trpeče,
na prsih — krvavi prtič...

Ko sonce poljano objelo,
je pisemce drobno prispelo:
>Martina pokopal je rov.<
In mati je solze točila,
za sina — rudarja molila,
ki mrtev je prišel domov.

PISMO

FR. K.

Med nizkimi bajtami in sadovnjaki se je pojala burja. Stari Flander je stal pod kozolecem in pulil iz lat turšično slamo, ki mu je živo pošumevala med rokami. Pravkar je prijel zadnji šop, ga vrgel na dvokolnico in že mislil odpeljati proti skednju, ko mu je tik pred nosom nekaj zamigljalo.

»Miha Flander!« se je poštar ustavil in naslonil kolo ob vrtni plot. Stari se je okrenil k prislecem in ga začuden gledal, ko mu je le-ta že molil svinčnik in oguljeno mapo. Pismo je prišlo iz Francije, treba ga je bilo podpisati. Flander je bil v zadregi. Okorna roka pač ni bila vajena pisanja, a poštar je zahteval tako.

V kozolecu je zaječalo, burja se je divje zaganjala v podpirrača.

»Pismo! Tak se nas je ta ljubi Simen vendar enkrat spet spomnil!« si je stari popravil polhovko, ki mu je zlezla na oči. Belo pismo se je zgubilo v lopatasti kmečki roki kakor vsakdanja malenkost. In vendar je tudi malenkost večkrat velika in važna... Iznad Košac je prisijalo kot nalašč za hipec prijazno sonce, kot bi bilo radovedno, kaj skriva pismo, a ga je še v isti sapi zakril velik oblak, ki se je od nekod pripodil.

»Saj sem pravil, da bo v nekaj dneh kaj pisanja; se mi je kar zdelo,« je posijalo starem v drobnih, sivozelenih očeh, ko je s težkimi škornji podrsaval mimo svinjaka preko dvorišča, ne da bi pomislil, da rezanice za opoldne še ni nič narezane in da gospodinja ne bo predolgo čakala s kropom. Tiho se je zmuznil skozi vežo. Ni maral, da bi ga kdo zasledil, da je dobil pismo; bo že pozneje vse po vrsti obrazložil, če bo potrebno. Sicer je pa tako in tako nanj naslovljeno, kaj bi drugi v to nos vtikali!

Stopil je v zadehlo čumnato. Srce mu je močno potrkavalo v prsih, nestrpnost ga je vsega prešinila. Stegnil se je na polico za omaro po drobne naočnike, stopil k zaprtemu oknu in bral. Prve črke je duškoma požiral, da sam ni vedel, kje je misel začeta in kje stavek končan. Nič čudnega! Dve leti že ni bilo iz Francije nič glasu, zdaj pa kar nenadoma, da bi človeka zmedlo.

»Dragi oče!« Črke so bile nalomljene, trde in blede. Pisala je pač zgarana roka, vse prej vajena lopate in krampa kot peresnika. A vprav zato je bilo čutiti, da je govorilo srce, srce sina, Flandrovega otroka — da bi tako ne!... »Nič mi ne smete zameriti, da nisem tako dolgo pisal...«

Stari je bral dalje. Beseda se je kmalu zasunknila, misel je postajala okornejša. Iz pisma je zadišalo po tujini, po tovarnah in sajastem predmestju, po zemlji, ki je ležala tam za Mavsarjevim gričem, daleč tam za Korenom, daleč, daleč... Vedel je, da je Simen v rudniku, da je delo trdo, da je kruh grenak. Iz oči se mu je utrnila drobna solza in mu obstala na razoranem licu. Stopil je za korak bliže k oknu, kot bi se hotel prepričati, da mu črke ne govore laži.

»... vas tako prosim, kot se prositi da samo še ljubega Boga, dajte mi pomagati! Brez dela in jela, ste me včasih učili, zdaj bi pa jaz lahko druge. Petnajst nas je, ki čakamo, kdaj nas spet pokličejo v rov. Eni se odpravljajo... mi pa še čakamo. Ne morem zadnjih trinajst dni zatisniti očesa od groznih skrbi... bi se vendarle dalo preprostiti brata, naj me vzame pod streho. Saj tista luknja gor na podstrešju na izbi je prazna, tja bi se za prvo silo stisnil. Dela je tam več kot pri nas. Zase in za Lizo bi že zaslužil in... no, sklenil sem, da jo vzamem. Pa Toncu tega še ne nesite na uho! Bo prevelik ogenj v strehi.«

Stari je bil s srcem in dušo v pismu. Sin je stal pred njim kakor pritepenec, ki išče prenočišča pri dobrih ljudeh. Misel očeta je tisti hip postala skrb in žalost in ljubezen obenem.

V veži so odjeknili koraki težkih čevljev. Stari je komaj vede pridržal sapa in prisluhnil. Spoznal je pastirja, ki je pridrsal iz štacune. Spet je bilo vse tiho. V tematni čumnati je tiktakala stara ura in spremljala bitje Flandrovega srca. V sobotni roki je trepetal beli papir, črke so nemirno skakale iz besede v besedo. Starcu so se zdajci izmaknile, zmeglilo se mu je pred očmi, sam ni vedel, ali je že končal z branjem, ali ima še kaj. Sin je klečal pred njim in kakor otrok trkal na srce: oče, odprite! Pa — kdo ga je silil v svet, ki ga zdaj požira? Ali mu nisem branil, no. — Tam pri Čapnikovi Lizi se je začelo, potlej je prišlo tisto z otrokom in štrana je bila zamežljana. Simna je vzelo sredi poletja, ko sta se s Tonetom spoprijela. Tone, ta grča grčasta... (Dalje prihodnjic.)

Izseljenski duhovnik za Rosario. Minister za socialno politiko in narodno zdravje g. Dragiša Cvetković je imenoval za izseljenskega duhovnika za Rosario v Južni Ameriki g. Nikolaja Pavic, ki je bil do zdaj župnik v Podstranu pri Splitu.

Napredovanja in spremembe v diplomatski službi. V imenu Nj. Vel. kralja in z ukazom kr. namestnikov so na predlog ministrskega predsednika in zunanjega ministra napredovali: Branko Lazarevič, izredni poslanik in opolnomočeni minister 2/1 na kr. poslaništvu v Bruslju, za izrednega poslanika in opolnomočenega ministra I. skupine na kr. poslaništvu istotam; Ilija Plameneč, pisar 8. skupine na kr. poslaništvu v Rimu, za tajnika 7. skupine istega poslaništva; dr. Milenko Milič, pisar 8. skupine kr. stalnega zastopstva pri Zvezi narodov v Ženevi, za podkonzula 7. skupine kr. gen. konzulata na Dunaju. — V imenu Nj. Vel. kralja in z ukazom kr. namestnikov so bili na predlog ministrskega predsednika in zun. ministra premeščeni: dr. Vekoslav Vršič, tajnik 5. skupine v zunanjem ministrstvu, za konzula 5. skupine na kr. poslaništvu v Gradcu; dr. Ranko Nikačič, tajnik gen. konzulata v Milanu; dr. Slavko Rajković, tajnik 5. skupine na kr. poslaništvu v Parizu, za tajnika 5. skupine v zunanjem ministrstvu; Spahoje Vesnić, podkonzul 6. skupine na kr. konzulatu v Carigradu, za tajnika 5. skupine na kr. poslaništvu v Bruslju; Dragutin Nikolić, tajnik 6. skupine na kr. poslaništvu v Tirani, za taj-

nika 6. skupine v zunanjem ministrstvu; Todor Nikolić, starešina pisarne 6. pol. skupine v zunanjem ministrstvu, za starešino pisarne 6. skupine na kr. poslaništvu v Rimu.

Poslaništvo v Bukarešti je postalo veleposlaništvo. V imenu Nj. Vel. kralja je z ukazom kr. namestnikov povišano poslaništvo kraljevine Jugoslavije v Bukarešti na stopnjo veleposlaništva.

Düsseldorf. Dosedanji generalni konzul g. Dušan Pantić je upokojen. Za novega generalnega konzula v Düsseldorfu je imenovan g. Branislav Dimitrijević, ki je bil dosedaj svetnik v zunanjem ministrstvu v Beogradu.

Iz diplomatske službe. V imenu Nj. Vel. kralja in z ukazom kr. namestnikov sta na predlog ministrskega predsednika premeščena: Miloš Kičevac, gen. konzul v 4/1 na kr. gen. konzulatu v Bratislavi, za svetnika v 4/1 v zunanjem ministrstvu, in Simon Stajić, tajnik 6. skupine kr. poslaništva v Pragi, za tajnika iste skupine v zunanjem ministrstvu.

Pozor, slovenska dekleta! Od merodajnih strani je bila Rafaelova družba opozorjena, naj svari vsa ona slovenska dekleta, ki bi po posredovanju zavoda »The Marika Agency« v Londonu, hotela iti za kruhom v London. Za vsa pojasnila se obračajte na Rafaelovo družbo v Ljubljani, nikar pa ne poslušajte raznih agentov, ki bi vam ponujali v Londonu dobre službe.

M L A D I N S K I K O T I Č E K

Drage sestrice in bratci!

Tudi jaz vam hočem še pred prazniki pisati. Prav nič se še ne poznamo. Imenujem se Terzan Ana Liza. Rojena sem 3. decembra 1925. v Meerbecku pri Moersu. Hodim v 6. razred nemške šole. Štirikrat tedensko hodim v višji oddelek slovenske šole. Uči nas gdč. Azman Marija. Ali jo je že kdo videl? Prišla je k nam meseca avgusta leta 1938., ko smo ravno začeli počitnice. Imamo samo en mesec počitnic. Solsko leto se začne pri nas po

veliki noči. Pri vas pa v jeseni. Tako nam je nekoč povedala naša gospodična učiteljica. Vaše hiše, šole in cerkve so bele. Pri nas je vse iz rdeče opeke. Vse je zakajeno. Po cestah je črn prah. Gospodična nam je pokazala že toliko lepih slik in razglednic. Tako rada hodim v slovensko šolo. Mene zelo veseli, da sem se že precej naučila. Naša gospodična učiteljica se mora veliko truditi, da nas kaj nauči. Imeli smo že večkrat nastope. Jaz sem bila v nedeljo 4. decembra tudi v Hambornu. Vršila se je skupna pro-

slava zedinjenja. Tam smo slovensko peli in smo veliko veselja dobili. Justi je lepo deklamirala. Klaučercerjev Rudi je dolgo govoril o naši domovini. Jaz se že zelo veselim, kdaj bom v Jugoslavijo na počitnice šla. Jaz bi prav rada poznala našo slovensko domovino. Mi že pridno varčujemo za naše počitnice. — Vsem želim vesele božične praznike in srečno novo leto 1959. Na svidenje meseca julija!

Ana Liza Teržan,

Meerbeck bei Moers, Ellbestr. 28 m
Deutschland.

Dragi mi bratci in sestrice!

Naša slovenska šola se je dne 4. decembra udeležila proslave zedinjenja v Hambornu. Tudi mi smo peli. Na proslavo so prišli gg. konzul dr. Logar, komisarja Korosec in Kranjc. Naša gospodična nas veliko uči za počitnice. Jaz se pišem Franc Škerbec; star sem 12 let. Mi se učimo v slovenski šoli v ponedeljek, četrtek, petek in v soboto. Naša kolonija se imenuje Meerbeck-Moers. Ima 10.000 prebivalcev. Nima polj in visokih gor kakor naša domovina. Slišal sem, da je naša domovina lepa. V juliju 1959 pridemo v Slovenijo. Takrat bom prvič videl našo domovino.

Franc Škerbec iz Meerbecka, Nemčija.

Pri nas je zdaj zelo mrzlo. Komaj čakamo snega. Radi bi se kepali in sankali. Vsem želim srečno leto 1959. Vse Slovence lepo pozdravlja vaš bratec

Franc Škerbec,

Meerbeck-Moers, Moselstr. 43 m
Nemčija.

Miklaožev večer naših izseljencev v Winterslag-u, Belgija.

PRIMORSKA

Smrtna nesreča. 50 letni kolar Teodor Brajko iz Dan pri Novem gradu v Istri je prišel v Trst po opravih. Ko je šel čez ulico, se je nenadoma znašel pod vozom, v katerega sta bila vprežena dva konja. Nesrečnega Brajka sta konja podrla na tla, tako da je z veliko silo priletel ob rob pločnika in se hudo poškodoval. Prepeljali so ga v bolnišnico, kjer pa je kmalu umrl.

Hujša avtomobilska nesreča se je zgodila pri Storjah. 29 letni Albert Peklaj je šofiral čisto nov avtomobil, v katerem je sedel podporočnik Gino Gradenič iz Frence. Sofer je vozil s precejšnjo brzino po asfaltirani cesti proti Pobjojni. Blizu Storj se je nenadoma pojavila na cesti krava. Sofer je hitro zavil, da bi se ji izognil. Zaradi velike brzine pa je avtomobil odletel v zid in se popolnoma razbil. Sofer si je zlomil levo roko, podporočnik pa je bil hujše ranjen po vsem telesu.

Nesreče. V Port Saidu se je ranil na parniku Andrej Valčič iz Pulja, star 28 let. Prepeljali so ga v trško bolnico. — Pri delu se je hudo ranil na nogi 55 letni delavec Alojzij Zagar iz Trsta. — Roza Oblat iz Rocola je padla s kolesa in se hudo poškodovala po obrazu ter si zlomila desno roko.

KOROŠKA

V **Skocijanu** je bil pred kratkim slovesno instaliran novi župnik Jožef Koglek. Novi župnik stopa na svoje mesto kot naslednik nepozabnega škocijanskega župnika in voditelja koroških Slovencev Vinca Poljanca. Novemu škocijanskemu dušnemu pastirju želimo pri njegovem odgovornem in težkem delu obilo božjega blagoslova.

AFRIKA

Cairo. — V starosti 52 let je umrl Marij Černe. Rojen je bil na Gradišču nad Prvačino. Bil je veren katoličan in zvest svojemu narodu. Služboval je več let v kolegiju sv. Jožefa in so mu bratje skrbeli prav lep pogreb. Rojaki so mu položili na krsto lep venec in se v velikem številu udeležili pogreba. Pokojni je bil šele tri leta poročen. Naj mu sveti večna

luč! Njegovi mladi ženi v Cairu in njegovim domačim v domovini naše iskreno sožalje!

BELGIJA

Odkar smo izseljenci izgubili našega nepozabnega izseljenskega duhovnika g. p. Hugolina Praha, je nastala med nami velika vrzel. Sedaj nimamo prilike, da bi slišali božjo besedo v domačem jeziku.

Nujno potrebno je, da nam pošlje domovina izseljenskega duhovnika, ker Slovencev nas je tu v Belgiji okoli 6000.

Rafaelovo družbo toplo prosimo, da čimprej ugodi naši upravičeni prošnji.

Vse v domovini toplo pozdravljamo in jim želimo srečno novo leto 1959.

Winterslag. Jugoslovansko podporno društvo sv. Barbare želi vsem v domovini in tujini srečno novo leto. Dne 5. decembra je obiskal naše male sv. Miklavž v spremstvu parklja. Vsi otroci do 14. leta so bili obdarovani. Kakor vsako leto, smo tudi letos praznovali družinski večer v dvorani g. A. Horvat. Zabavali smo se čisto po domače, prepevali smo božične in narodne pesmi: — Odbor.

HOLANDIJA

Hoensbroek. Društvene novice. Prav izvrstno in na lep način smo priredili meseca oktobra tradicionalno vinsko trgatve, ki je bila zelo številno obiskana in ki je prinesla našemu društvu lep prispevek za njegovo blagajno. Hvala našemu odboru in vsem, ki so pripomogli k velikemu uspehu. Lep Miklavžev in društveni večer s slovenskim Miklavžem smo pa imeli 4. decembra. Obiskali so nas ob tej priliki tudi g. Škerjanc, vicekonzul iz Rotterdama in č. p. Teotim. Bili so vsi prav zadovoljni, mladi in stari, ker se je naš Miklavž vseh spomnil. Prehitro je minul ta lepi večer.

Limburg — Heerlerheide. 20 letnico Jugoslavije smo obhajali holandski izseljenci na največjastnejši način. Zveza jugoslovanskih društev sv. Barbare je organizirala na dan 4. decembra v Heerlerheide za vse naše izseljence skupno proslavo, katere so se udeležila vsa jugoslovanska društva sv. Barbare v Holandiji in blizu 1000 naših izseljencev. Imeli smo ob 9. zjuraj skupno sv. mašo v cer-

kvi v Hessenbergu pri Heerlerheide. Cerkveni govor je imel č. p. Remec S. J. iz Valkenburga, med tem, ko je č. p. Teo- tim vodil slovensko cerkveno petje. Po sv. maši smo vsi odkorakali v veličast- nem sprevodu iz cerkve po ulicah v dvo- rano Heinen v Heerlerheide, kjer se je vršila velika narodna proslava. Impozan- ten sprevod po ulicah z godbo na čelu, s številnimi zastavami društev sv. Bar- bare in skupine naših iz Heerlerheide v narodnih nošah, je napravil tudi na Ho- landce najlepši vtis. Ko je potem v dvo- rani zvezni predsednik g. J. Hladin po- zdravil vse navzoče in otvoril častno aka- demijo, se je razvil obširen program, ki je žel velike simpatije natrane dvorane. Bilo bi naše poročilo preveč obširno, ko bi hoteli tu vse navesti, kaj je prišlo vse na oder, katere pesmi in drugo, ampak moramo pripomniti, da so vsi vse naj- lepše prispevali k tej proslavi: mladina z deklamacijami, nastop pevskih zborov iz Heerlerheide (vodstvo Zajc Slavica), iz Chevremona (g. Belinc), iz Eygelshe- vena in Lutterade pod vodstvom č. p. Teo- tima, nastop slovenske šramel-godbe, Ru- di Ravnikar ter brata Edie in Fr. Markon, nastop tamburaškega zbora iz Lutterade (g. Gaber), citraški zbor iz Lutterade, da- lje nastop mladine iz Nieuwenhagena z jugoslovanskim kolom. Vsi ti so v naj- lepši meri prispevali k velikemu uspehu te proslave. Tudi Hrvatje iz Heerlerhei- de so se odzvali povabilu, podarili so navzočemu kr. gen. konzulu g. dr. Miliči- ču lepo spominsko sliko »Ujedinjenje«. Najlepši vtis je napravil nastop mladine iz Heerlerheide (J. Kocjan). Proslave so se udeležili tudi zastopniki cerkvenih in posvetnih oblasti, zastopniki tukajšnjih rudnikov, dalje naši državni zastopniki g. dr. Miličić, gen. konzul; g. Škerjanc, vicekonzul, oba iz Rotterdamu, dalje go- spod Dupont, častni konzul iz Heerlena i. dr. Slavnostni govor je imel č. p. Re- mec, govor je napravil na vse najboljši vtis. Po govoru gen. konzula dr. Miličića in po prečitaniu vdanostne brzojavke kraljevskemu domu, se je ta, ena naj- lepših proslav v Holandiji končala s pet- jem narodne himne.

INDIJA

Janai. Z velikim veseljem sem sprejela izseljenski vestnik, saj veste, da nas vsaka pošiljka iz naše drage domovine zelo razveseli. Kot misijonarka delujem tu v Indiji že nad 7 let. Doma sem iz Sevnice ob Savi, kjer žive moji dragi

starši, bratje in sestre. Tukaj doživljam pravo misijonsko življenje. Slovenka sem samo jaz, vse druge sestre so Italijanke. Dela imamo zelo veliko, ker imamo siro- tišnico za deklice, poleg tega pa pouču- jemo širom po deželi krščanski nauk.

Živimo v veliki revščini, ker ne dobi- mo od vlade v Indiji nobene podpore, zato prosim v imenu teh sirot, da bi nam priskočili na pomoč. Za vsak najmanjši dar se Vam že v naprej lepo zahvalju- jem. Zagotavljam Vas, da se spominjam vedno v molitvah naše drage domovine.

Vsem v domovini želim srečno in bla- goslovljeno novo leto 1959.

S. Terezija Medvešek.

(C. sestri se prav lepo zahvaljujemo za poslani dopis in ji tudi mi želimo veliko blagoslova pri težkem delu v l. 1959. Za- radi podpore se bomo obrnili na naša mi- sijonska društva. Bodite nam lepo po- zdravljeni!)

JUŽNA AMERIKA

Buenos Aires. — Na pobudo našega po- slanika ministra g. dr. Izidorja Cankarja smo na zelo slovesen način proslavili 20- letnico naše drage domovine Jugoslavije. Te proslave so se v zelo velikem številu udeležili naši izseljenci kakor tudi diplo- matski zastopniki tujih držav.

Proslava bo vsem udeležencem ostala v neizbrisnem spominu. Priznati moramo, da tako lepo urejenega narodnega in ver- skega življenja kot ga imamo zdaj v na- šem mestu še nikoli nismo imeli. Vse bivše razprtije, ki so prav v fanatični meri vladale med nami, je z modro izse- ljensko politiko pomiril in uravnal tako, da so zdaj vse naše sile usmerjene v do- brobit nam izseljencem in naši domovini.

Vsem naročnikom »izseljenskega vest- nika«, našim dragim rojakom po širnem svetu in vsem v domovini želimo srečno novo leto 1959.

SEVERNA AMERIKA

Cleveland. — 20 letnico zedinjenja so na zelo svečan način proslavili tudi v vseh važnejših središčih med našimi iz- seljenci v USA. Tako so bile med drugimi tudi proslave v Pittsburgu, New Yorku, Clevelandu, Detroitu, Los Angelesu, Gar- ryju, New Orleansu in še po nekaterih manjših mestih. Proslave so bile zelo do- bro obiskane. Na njih so manifestirali lju- bezen in vdanost naših izseljencev kra-

lju, kr. domu, knezu namestniku in Jugoslaviji. Proslave v Pittsburgu se je udeležil tudi poslanik Konstantin Fotić. Bila je to veličastna manifestacija narodne zavednosti. Na njej je bilo zbranih nad 2000 naših izseljencev, med njimi delegati skoraj vseh tamkajšnjih organizacij. Proslava je organiziral naš častni konzul Kosta Unković, kot prvi govornik pa je zastopil zastopnik predsednika pittsburške občine Cornelius. Ko je poslanik Fotić govoril o zunanji politiki Jugoslavije in omenil izjavo predsednika vlade, ki jo je pred nedavnim dal v Novem Sadu, so mu navzočni priredili navdušene ovacije ter vzklikali kr. vladi. V Clevelandu, kjer je posebno močna slovenska kolonija, je proslava zedinjenja tudi izredno lepo uspela. Po zahvalni službi božji je imel katoliški duhovnik g. Jager v cerkvi navdušujoč domoljubni govor.

Treba je poudariti, da so vse manifestacije potekle spontano v največjem navdušenju za Jugoslavijo.

NEMČIJA

Castrop-Rauxel. — O božičnih praznikih se je tukaj zaročila gdč. Julka Boriškova z g. Hugom Frerichom. Ob tej priliki so navzoči darovali za Rafaelovo družbo 3,52 RM (okoli 61 din). Vsem darovalcem se društveni odbor na tem mestu najtopleje zahvaljuje. Zaročencema iskreno čestitamo. Želimo jima tudi mnogo sreče in božjega blagoslova.

Gladbeck. — Dne 4. decembra smo praznili narodni praznik zedinjenja, praznik sv. Barbare in izseljensko nedeljo. Predsednik g. Jože Dobravec je imel lep govor o pomenu proslave. Te proslave so se udeležili gg. podkonzul dr. Jože Logar, komisar Kranjc, ataše Korošec, veliko število naših rojakov, zlasti pa mladina. Z lepimi deklamacijami je nastopila naša mladina, naš močni mešani zbor pa nam je krasno prepeval. Višek vse slavnosti je bila igra »Za srečo v nesrečo«, ki jo je napisal oče naših izseljencev g. pater Zakrajšek.

Ataše g. Korošec je poklonil našemu pevskemu zboru denarno podporo, za kar se mu prav lepo zahvaljujemo.

Ob koncu proslave nas je obiskal tudi sv. Miklavž, ki je razdelil naši mladini slaščice.

V poznih večernih urah smo se razšli v zavesti, da smo doživeli na proslavi krasne ure.

Vsem naročnikom lista želimo srečno novo leto 1939.

Castrop-Rauxel. Dne 4. decembra smo na zelo slovesen način praznili izseljensko nedeljo, narodni praznik zedinjenja. Miklavžev večer in praznik svete Barbare. Slavje je otvoril g. Franc Borišek, ki je imel krasen govor o pomenu in važnosti omenjenih proslav. Za njim je spregovoril tudi tajnik g. Korošec, ki je zlasti poudarjal veliko važnost in pomen izseljenske nedelje. Na programu so bile tudi lepe deklamacije in petje.

Ob teh lepih urah pa smo se spomnili tudi Rafaelove družbe, ki tako lepo za nas skrbi. Zbrali smo nekaj denarja za njo in ji ga bomo poslali.

Rafaelovi družbi in vsem, ki so bili na izseljensko nedeljo v duhu in molitvi z nami, našim sorodnikom in tudi našim, po vsem svetu razkropljenim bratom in sestram, želimo srečno novo leto 1939. Bog živi!

FRANCIJA

Vsem slovenskim izseljencem želi srečno novo leto 1939.

g. Bogdan Smiljanić,

naš generalni konzul v Metz (Francija), velik prijatelj slovenskih izseljencev, ki se resno trudi, da bi tukajšnji izseljenski duhovniki prišli do svojih zasluženih pravic in da bi Jugoslavija vendar že enkrat nehala delati razliko med posameznimi jugoslovanskimi izseljenskimi društvi.

Habsterdieck-String. Dne 16. decembra je umrla na porodno, previdena s sv. zakramenti, 35 letna ga. Pančur, roj. Koncilja, iz Smartnega pri Kamniku. Pogreba se je udeležilo veliko naših rojakov. Pogreb je vodil naš izseljenski duhovnik

g. Grims Stanko; ob odprtem grobu se je od nje poslovil g. Grims, ki je poudarjal, da je bila pokojna dobra in skrbna mati otrok. Na grob je bilo položenih več krasnih vencev. Vsem našim rojakom se lepo zahvaljujemo, zlasti pa g. Grimsu za prvo pomoč žalujoči družini. Žalujoči družini izrekamo iskreno sožalje, pokojni pa želimo večni pokoj.

Božična proslava. Tudi letos je privedilo slovensko podporno društvo »Edinost« božični večer s sodelovanjem kolestarskega pevskega odseka »Gorenjski slavček«, cerkvenega zbora iz Habsterdicka, mandolinističnega odseka in šolske mladine. Proslava je bila zelo številno obiskana. Obiskala sta nas tudi g. Grims in g. Jankovič iz Merlebacha. Ob prepevanju lepih božičnih pesmi in božičnem drevesu, ob lepi igri in krasnem govoru g. Grimsa, se nam je zdelo, da obhajamo božič v domovini.

Vsem v domovini in našim rojakom v tujini želimo srečno in veselo novo leto 1959.

Karel Motore.

Vitry. — Predragi g. urednik! Čeprav vas ne poznam, ne morem drugače, kakor da vas imenujemo tako, ker vem, da ste dobri oče nam vsem izseljencem. Po dvehletnem molku vam imam le malo poročati. Poravnavam svojo naročnino za izseljenški list in želim, da bi vsi izseljenci tako storili.

Malo nas je tu Slovencev in še ti smo po več kilometrov oddaljeni in pomešani med najbolj različne narode sveta, tako da je za kako kulturno ustanovo nemoogoče. Ko mnogokrat berem poročila iz drugih krajev, skoraj zavidam te ljudi, da so še srečni v tujini, ker jih je veliko skupaj in se tako po domače zabavajo in prepevajo naše lepe pesmice.

Zaključujem, ker bi vam preveč prostora vzela. Pa drugič več. Pristrčno vas pozdravljam, g. urednik, in želim blagoslovljeno novo leto vam in tudi vsem izseljencem, posebno pa našim v Argentini, in sicer Litvanom, Srpeničanom in drugim.

Marica Arzenšek, maserka.

Aumetz. — Zdi se, kakor da je hotela to jubilejno leto tudi tujina — v deželah, kjer živi naš živelj, tekmovati z domovino s proslavami 20 letnice obstoja naše domovine. Na področju konzulata Metz so bile kar tri prireditve: v Metou, Merlebachu in Aumetzu, torej v treh glavnih središčih naših izseljencev severnozgodne Francije.

Prireditve v Aumetzu je bila zadnja po

vrstnem redu. Zopet so se aumeški Slovenci sijajno izkazali. Z neutrudljivo delavnostjo so potrdili svojo neomajno vdanost naši državi in vero v njeno kulturno in gospodarsko rast, katere si vsi želijo. Prireditve se je seveda udeležil naš priljubljeni generalni konzul g. Smiljanec z gospo soprogo. Delo ob tako plemenitem človeku je res prijetno, saj nam daje vedno novih pobud ali pa nas navdušuje k vztrajnosti.

V prireditve nas je uvedel g. Svelc z lepim govorom in tamburaškim zborom, nato pa sta sledili dve otroški igrici, opereta »Vrag in čevljare« ter »Lumpacij Vagabund«. Višek dneva je gotovo dosegla opereta. Vsi sodelujoči so lepo peli in izvrstno igrali. Gospod Biščak, v cigar rokah je bil pevski del operete, je lahko zadovoljen, kajti njegov trud je bil poplačan z velikim uspehom. Pa tudi otroški igrici sta ugajali, zlasti pristrčno so igrali otroci iz Audun-le-Ticha. O »Lumpaciju Vagabundu« pa rajši ne govorim. Vprašajte ljudi, ki bi menda še kar naprej gledali in se smejali, če treba tudi še četrto in peto uro.

Ocena francoskih gostov, ki so se udeležili naše prireditve, je za nas zelo laskava. Neki gospod je izjavil, da odslej pač ne bo treba več iti v mesto, ko je bilo vse tako lepo in smotno. Drugi pa so že sedaj spraševali, kdaj bo naslednja prireditve.

Za nami je zopet ena prireditve, ki je že dala pobudo za novo.

S. T.

Tucquegnieux. — 5. decembra je otroke naših izseljencev na Marini obiskal sv. Miklavž in jih obilno obdaroval. Tistim, ki redno hodijo v slovensko šolo, je še določil nekaj več. Teden kasneje pa je obdaroval tudi otroke v slovenski šoli v Tucquegnieux-Village, kateri so se zelo razveselili nepričakovanih darov.

S. T.

Tucquegnieux-Marina. — Družini Polanšek je umrl 9 letni sinček. Še na Miklavžev večer je igral pri otroški igrici. Ko pa je prišel domov, je zbolel in že čez tri dni umrl. Bil je izredno ljub deček, ki ga bomo pogrešali v slovenski šoli. Družini izrekamo naše sožalje.

S. T.

Merlebach in okolica. Saj ne vemo, kje bi začeli in kako bi čim krajše opisali vse prireditve in važne dogodke v mesecu decembru. 1. decembra smo se duhovniki, učitelji in zastopniki društve odzvali povabilu g. gen. konzula in po hiteli v Metz, kjer smo pripomogli k čim lepši proslavi našega narodnega

praznika. Odlikoval se je zlasti cerkveni pevski zbor iz Aumetza, ki je pod vodstvom g. organista Biščaka lepo prepeval med službo božjo, katero je daroval izseljenski duhovnik g. Svele. Po sv. maši nas je v prostorih konzulata g. gen. konzul imenitno pogostil z izbornim pecivom in še boljšim šampanjcem. Neki pevec je hudomušno pripomnil, da je škoda, ker ni vsak dan narodni praznik.

Tri dni za tem smo proslavili izseljensko nedeljo v Merlebachu. Proslavili smo jo tako, kakor še nikoli do sedaj. Dopoldne je bila sv. maša s Te Deum in molitvami za kralja v naši slovenski cerkvi, popoldne je bila pestra prireditev v veliki dvorani hotela Kremer. Dvorana je bila nabito polna. Ob tej priliki sta prvič prihitela med nas g. gen. konzul in njegova gospa soproga. Izseljenci so se njihovega prihoda razveselili in ju topla pozdravljali, šolska mladina pa jima je izročila šopke nageljev. G. konzul je oddravljal s prisrčnim nagovorom, njegova gospa pa je obdarovala šolsko mladino s sladkarijami. — Najprej je nastopilo pevsko društvo »Triglav«, dika in ponos naših izseljencev v Franciji, ter odpelo državno himno in v srečo segajočo »Iz stolpa sem«. Ko že govorimo o »Triglavu«, naj omenimo, da je to društvo vse pre malo poznano v domovini. Ako bi gotovi kričali in prilizjenci imeli toliko zaslug za našo glasbeno prosveto, kakor jih ima »Triglav«, bi se jim moralo vse klanjati in podpor bi kar deževalo. Omenjeno društvo je pa skromno. Z lastnimi sredstvi vzdržuje svojega izbornega pevovodja g. Rohra in šele v zadnjem času mu skušata pridobiti na merodajnih mestih priznanje in podporo g. gen. konzul iz Metza in nadzornik za srednje šole v Ljubljani g. prof. Bajuk. Tudi se moramo na tem mestu spomniti treh, ki imajo največje zasluge za ustanovitev in obstoj društva, to so naši izseljenci v Merlebachu g. Mlekuž, g. Mav in ga. Urbasova.

Nad vse pričakovanje lepo sta zapela tudi pevski zbor »Slavček« iz Stiring-Habsterdicka in »Zvon« iz Jeanne d'Arc. Nimata sicer tolikega števila pevk in pevcev, kakor »Triglav«, toda kar jih je so vsi prvovrstni in smo prav tako lahko ponosni nanje. Za »Zvonom« so prišli na vrsto otroci. Ko so z nežnimi, ljubimi glasovi zapeli »Ljubi očka, kaj si rekel, ko od doma si odšel, da odhajaš le za kratko, da spet kmalu boš prišel« in »Oj le šumi gozd zeleni, kaj ti veš,

kako je meni, ko medlim na tujih tleh, je bilo prav malo poslušalcev, katerim se niso orosile oči. Predstavlil se nam je tudi naš mladi orkester, kateremu želimo mnogo uspeha. Za veselim kupletom »Tobak« je sledila še bolj vesela igra »Beneški trojčki«. Izseljenski učitelj iz Aumetza g. Šlibar je igral glavno vlogo, prav za prav tri. Takoj je osvojil gledalce. Mojster je na odru, to se mu mora priznati. Pa tudi ostali igralci brez izjeme so se potrudili, da so nam nudili res nekaj svojevrstnega. Rudniška uprava je preskrbela krasen oder, nad katerim je visela kraljeva slika, okrašena z lepimi električnimi lučkami, izseljenski duhovnik g. Grims pa je šel v Sarreguimines po lepe gledališke obleke, tako, da ni prav ničesar manjkalo. Nad štiri ure smo sedeli v dvorani, pa se nam je zdelo, kakor bi bili tam nekaj minut.

Sodelavce, ki so nastopili pri prireditvi na odru je bilo 159. V imenu gledalcev se vsem najlepše zahvaljujem za to prireditev, najbolj pa zahvalim in čestitam glavnima prirediteljema, ki sta nosila vsa velika bremena izseljenske nedelje, to je našemu izseljenskemu duhovniku g. Grimsu in našemu izseljenskemu učitelju g. Jankoviču. Tisti, ki smo bili na prireditvi znamo ceniti njihovo delo. Bog naj ju živi!

Babošek, slovenski izseljenec.

Stiring-Habsterdick. Na božič je bila pri nas krasno uspeła prireditev, katero je organiziralo društvo »Edinost«. Sodelovalo je pevsko društvo »Slavček«, mandolinistični klub in cerkveni pevski zbor. Lepa sloga, ki jo opažamo samo tam, kjer ni kakih nepotrebnih hujskačev in razdiračev, ki po navadi nič ne delajo, pač pa svoj jezik brusijo in razdirajo, kar pametni s težavo zgradijo. Nastopili so tudi otroci pod vodstvom izseljenskega učitelja in so bili zato nagrajeni in obdarovani. Prireditve se je udeležil med drugimi naš izseljenski duhovnik gospod Stanko, ki vedno rad prihiti med nas. Kakor izvemo je začel študirati mladinski mandolinistični klub, v katerem so samo slovenski otroci, pa so do sedaj igrali samo tuje komade, venčerk slovenskih narodnih pesmi in bodo z njim o prvi priliki nastopili. Vedno več narodne zavesti opažamo in tako je prav. Tujcem niti na misel ne pride, da bi na svojih prireditvah zapeli ali zaigrali kaj našega, zakaj bi se torej mi suženjsko poniževali in igrali ter peli tuje komade, ki so slabši od naših. Res jemo tuj kruh, to-

da ta nam ni podarjen. Plačati ga moramo z našim težko prisluženim denarjem. Zavedajmo se tega!

Creutzwald. Za božič je imelo Društvo sv. Barbare božičnico za svoje člane. Povabljena sta bila gg. izseljenski duhovnik Grims in učitelj Jankovič ter cerkveni zbor. Vsi so se vabilu odzvali. Cerkveni zbor je lepo zapel »Sv. noč«. Na novega leta dan sta priredila božičnico za šolske otroke Jugoslovanska katoliška misija in Vodstvo jugoslovanskih šol. Naši malčki so se imenitno postavili. Čudimo se staršem, ki svojih otrok ne pošiljajo v šolo. Izgovorov je seveda vse polno, če gapes na repu prinese, je dober, a pametnega razloga za to ni in je to gola nepremišljena nemarnost, ki se bo maščevala nad starši in otroki. Tudi v Creutzwaldu so bili šolski otroci obdarovani.

Jeanne d'Arc. Pevski zbor se je pri božični maši odrezal, kakor malokdaj. Na Silvestrov večer je društvo »Zvon« povabilo Slovence iz Jeanne d'Arc k lepo uspelemu družabnemu slovesu od starega leta. Solska mladina je pa prejela darila v šoli.

Merlebach. Društvo sv. Barbare je imelo za svoje člane na Stefanov dan svoj vsakoletni božični sestanek. Letos so se posebno odlikovali otroci pod vodstvom izseljenskega učitelja. Miklavž jih je zato obdaroval. Vsem udeležencem, zlasti pa gg. Grimsu in Jankoviču izrekam v imenu društva najlepšo zahvalo.

Jakopina, predsednik.

Smrt žanje Slovence v Merlebachu in okolici. Velika žalost je napolnila srce spoštovanih staršev Domanjškevih iz Freyminga, ko je 14. novembra njihov sin Alfred, rojen 19. I. 1922. leta, izdihnil svojo blago dušo. Vsi se ga radi spominjamo kot dobrega fanta, izbornega muzikanta in plemenitega značaja. Velikanski pogreb — z godbo od »Sarre et Moselle« na čelu — je pričel vsem, da je bil rajni Alfred splošno priljubljen.

Malo pozneje, 30. XI. je potrkala bela žena na vrata družine Mlinar. Družinska mati Rozalija, roj. Matek, je padla — zadeta od kapi — in po nekaj minutah izdihnila. Francoski duhovnik ji je podelil še zakrament sv. olja. Mati, ki je bila rojena 8. VIII. 1895 na Dolu pri Hrastniku, je rada obiskovala slovensko službo božjo v Habsterdicku. Pokopana je bila 2. XII. v Stiringu.

Pet dni pozneje se je nenadno pojavila smrt v Creutzwaldu. Tu je ležala že ne-

kaj mesecev bolna, 12. julija 1922. leta rojena deklica Soba Ana. S čudovito potrpežljivostjo je prenašala svojo bolezen, želela je ozdraviti le zaradi svoje matere, ki je prehodila že celo vrsto postaj križevega pota na tem svetu. Lepo previdena, je s smehom na ustnicah ležala na mrtvaški postelji — in bila 10. decembra pokopana v Creutzwaldu. Na grobu se je od nje poslovil izseljenski duhovnik.

Sest dni pozneje, 16. XII., je kruta smrt zopet pohitela v Habsterdick. Tu je mlada mati Jožefa Pančur, rojena 20. II. 1905 v Češnjicah pri Kamniku, darovala malemu otročiču Jožefi življenje, sama pa kmalu nato izdihnila in zapustila žalujočega moža ter tri nepreskrbljene otroke. Zaradi hudega mraza (—14° C) se je izseljenski duhovnik poslovil od nje kar v cerkvi, kjer je izrazil upanje, da je dobra mati, ki je šele pred nekaj meseci prišla v Francijo, odšla k božjemu Detetu, kjer bo molila za svoje dete na zemlji.

Istočasno, ko se je vil žalosten sprevod v Stiringu, so spremljali rojaki pogreb družinskega očeta Papeža Jožefa, v Falku pri Hargartnu. Dolgo je bolehal, mnogo trpel, bil je lepo previden tri dni pred smrtjo. Ker je bil istočasno pogreb v Stiringu, katerega je vodil izseljenski duhovnik, je spremljal imenovanega očeta k večnemu počitku francoski duhovnik, ki ga je tudi previdel.

Za božič pa si je izbralo božje Dete še eno slovensko dete v družbo: Mali sinček Kotarjeve družine iz Jeanne d'Arc je pohitel v naročje nebeske Matere k malemu Jezuščku.

Vsem družinam, vsem sorodnikom, naše globoko sožalje, rajnim pa naj Vsemogočni podeli večni pokoj!

Sonce sreče in veselja pa je posijalo v družino Slavka Rujlja v Freymingu, ko so dobili prvega sinčka, Stanislava Viktorja, katerega so tri sestrice z veseljem sprejele v svojo sredo. Spoštovani družini prav iskreno čestitamo!

V velikemupanju bodoče sreče pa so stopili v zakonski stan:

G. Ivan Jurc, doma iz vasi Verhe pri Teharjih, je stopil v zakon z gđ. Marijo Urbas, hčerko vsem znane in spoštovane družine, hčerko naše izborne pevke pri »Triglavu« in cerkvenem zboru. Poročil ju je izseljenski duhovnik dne 19. XI. v Merlebachu. Teden kasneje je izseljenski duhovnik v isti cerkvi v Merlebachu

poročil g. Premerla Alojzija z gdč. Jože-fo Stucinovo, prvi doma v župniji Vrh-polje v Julijski Krajini, nevesta je doma iz vasi Cerkno pri Gorici. Dne 3. decem-bra pa je bila tretja poroka v tem času: Gdč. Helena Karolina Arnšek je poro-čila Mihaela Missy-a, domačina iz kraja Elviller (Moselle). Vsem ženinom in ne-vestam želimo, da bi jim sonce radosti in zadovoljstva ne izginilo na obzorju, ampak jim svetilo še dolgo, dolgo let...

Delavcem, ki pričakujejo, da bi prišli v Francijo, sporočamo, da v naše (Merle-bach-Moselle) iz Jugoslavije ne more nihče priti, tudi ni nobenga govora o tem, da bi zapisovali nove delavce.

Grimš Stanko, izseljenski duhovnik.

Poročilo iz pisarne Jugoslovanske kato-liške misije v Merlebachu za leto 1938.: V letu 1938. je došlo 411 uradnih dopi-sov, odposlanih je bilo 659, skupaj torej 1050 dopisov. Med 659 dopisi je bilo na-pisanih 327 prošenj.

Podpisanemu je bilo naznanjenih 15 novorojenih otrok. Izseljenski duhovnik jih je krstil 5 (v nekaterih kolonijah francoski duhovniki ne pustijo inozem-skim duhovnikom krstiti in pokopavati).

Cerkveni zakon je sklenilo 26 parov, 20 jih je izvršil izseljenski duhovnik.

Smrt nam je ugrabila 19 rojakov: 12 moških, med njimi 2 dečka, 2 fanta in 8 mož — družinskih očetov — ter 7 žensk, med njimi 2 deklici in 5 družin-skih mater. Od teh je umrla neprevide-na (prejela je samo zakrament sv. olja) ena mati, 1 družinski oče pa je bil ne-previden, ker je pred leti izstopil iz ka-toliške vere in pristopil k neki sekti pr-estantovske vere, k tkzv. novo aposto-larjem, ter bil po njihovem obredu tudi pokopan. Vsi drugi so bili lepo prevideni.

Veliko dobrega je napravila šolska sv. maša, ki se je začela šele v letu 1938. v Merlebachu. Vsak četrtek ob pol 8. uri pridejo slovenski šolski otroci k sv. ma-ši, pojejo pod vodstvom našega dobrega g. učitelja lepe slovenske pesmi in med sv. mašo prejmejo sv. obhajilo.

Verouk je obiskovalo v preteklem le-tu: v Merlebachu 55 otrok, v Creutzwal-du 25, v Jeannu d'Arc-u 30, v Habster-dicku 45; skupaj 135 otrok. Precejšnje število, a še mnogo premajhno za veliko število otrok v naši okolici.

Od preteklega leta so nam ostale v pri-jetnem spominu zlasti tri cerkvene slo-venosti, pri katerih je sodelovala tudi šola: Krasna velikonočna procesija (ka-tere Francozi sploh ne poznajo), dalje

veliko romanje k Mariji z Brezji v Hab-sterdick na binškošni ponedeljek in pa praznovanje izseljenske nedelje.

V preteklem letu je prišlo 150 novih delavcev k premogokopnim družbam Sar-re et Moselle iz Jugoslavije in 60 iz raz-nih krajev Francije, kjer so delali v že-leznih rudnikih. Okrog 60 je tako raz-tresenih in so tako oddaljeni od sloven-skih kolonij, da ne morejo prihajati k slovenski službi božji, od ostalih jih pri-haja redno 30 do 40 k sv. maši, drugi bo-do najbrž videli svojega duhovnika zo-pet takrat, ko ga bodo rabili.

V Merlebachu, kjer porabljamo staro cerkev za službo božjo, skrbijo naši ro-jaki z veliko darežljivostjo za vse po-trebe naše službe božje, za kar se vsem na tem mestu tudi najlepše zahvaljujem.

Istočasno želim vsem dobrotnikom na-ših izseljencev in vsem rojakom doma in v tujini prav srečno in blagoslovljeno novo leto!

Grimš Stanko, izseljenski duhovnik.

Poročilo šolskega vodstva jugoslov-an-skih šol v Merlebachu in okolici. Točno 1. januarja 1938 je prišel v Merlebach izseljenski učitelj Jankovič Janko. V ko-lonijah in v Merlebachu samem, torej povsod tam, kjer je poučeval otroke iz-seljenski duhovnik verouk in za silo tudi nekoliko slovenščine, povsod tam je pri-čel z resnim in rednim poukom. Tako je vse leto poučeval v štirih krajih: v Mer-lebachu trikrat na teden, v Jeanne d'Arcu, Creutzwaldu in Habsterdicku pa po enkrat tedensko. Popolnoma prosto-voljno je poučeval tudi o velikih počit-nicah, ko bi prav tako lahko užival do-pust, kakor so ga uživali njegovi tova-riši v Jugoslaviji. Privoščil si je samo mesec dni prostega časa in to oktobra meseca. Število šolskih otrok v Merle-bachu in kolonijah je bilo 193. Od teh jih je prav redno hodilo 70 odstotkov, 30 pa bolj neredno. Če upoštevamo, da je šola popolnoma prostovoljna, moramo biti pač veseli, da je še toliko staršev, ki se zanimajo za to, da bi svojim otro-kom ohranili domačo besedo.

Dalje vodi izseljenski učitelj štiri pev-ske zbere, to je v Jeanne d'Arcu, v Creutzwaldu, v Habsterdicku in mladinskega v Merlebachu. Z vsakim zborom ima vajo enkrat na teden, pred nastopi še po večkrat. V Habsterdicku in v Mer-lebachu poučuje tudi glasbo kakih 30 učencev. Kar mu ostane časa ga porabi za razne prošnje in posredovanja v prid našim izseljencem. V letu 1938. je napi-

sal nad tisoč raznih prošenj, prevodov in priporočilnih pisem slovenskim izseljencem in imel skoro povsod uspeh. Niso redki primeri, ko je šel tudi osebno intervenirat na rudniške uprave, na francoska županstva in prefektore, na naš konzulat itd. Njegova pota v letu 1938. znašajo nad 20 tisoč kilometrov. Skoro neverjetna toda popolnoma resnična števila, ki nam dovolj jasno priča o velikem in požrtvovalnem delu, ki ga vrši naš izseljenski učitelj.

Njegove želje za leto 1939. so:

1. Da bi dobil iz Jugoslavije še eno učno moč, in sicer učiteljico, ki bi skrbelo za naša dekleta, in enega organista, ki bi mu pomagal voditi pevske zборе.

2. Da bi mogel oskrbeti vsako leto kakim 10 učencem in učenkam brezplačen študij v domovini.

3. Da bi mogel uspešno organizirati v Franciji počitniške kolonije naših otrok.

4. Da bi prišla vsa društva jugoslovanskih izseljencev do enakih pravic, za kar se trudi že štiri leta.

5. Da bi prišli naši izseljenci do istih pravic, kakor jih uživajo drugi narodi.

6. Da bi vsi starši pošiljali otroke v slovensko šolo.

Ob sklepu bi radi omenili še javne nastope učiteljevih učencev pevcev in godbenih odsekov. Vseh ne moremo navesti, ker skoro ne mine teden, da bi ne bilo kakega javnega sodelovanja omenjenih zborov. Naj se omejimo samo na tri glavne:

Na binkoštni ponedeljek so nastopili v Habsterdicku s petjem in telovadbo učenci vseh šol, enako so takrat peli pod njegovim vodstvom vsi združeni zbori v cerkvi.

Na rojstni dan Nj. Veličanstva našega kralja so pod njegovo taktirko peli v Metz u zopet združeni cerkveni pevski zbori in želi vse priznanje.

Letošnja izseljenska nedelja pa je v dovolj veliki meri pokazala krasne uspehe, ki jih je naš učitelj dosegel v tako kratkem času pri svoji ljubljni mladini.

Naj bi se v novem letu izpolnile učiteljeve upravičene želje.

Ali ste član Družbe sv. Rafaela?

Zakaj ne? — Ali ne veste, da imamo en milijon dve sto tisoč svojih bratov in sester izven naše lepe Slovenije v veliki nevarnosti, da se nam utopé v tujih morjih? Ali se zavedate, da bi to pomenilo za nas naš narodni pogin? Hočete torej, da narodno poginemo? — Če nočete, morate v organizacije, ki delajo na tem, da se to ne zgodi! Med temi je v prvi vrsti Družba sv. Rafaela. — Ali vam ni morda vaš narod vreden deset dinarjev na leto? Bog obvari, če bi to bilo res!

Zato, takoj sedi in pošlji članarino za tekoče leto!

Za lansko leto ste jo poravnali? Lepo prosimo!

Izseljenska zbornica je organizacija zvez in društev tu doma, ki žele pomagati pri narodno-obrambnem delu, in vseh organizacij naših izseljencev v tujini. Ali je vaše društvo že član Izseljenske zbornice? Vljudno vas vabimo, ako še nif Ali ste poravnali članarino za lansko leto, če ste že lani pristopili? Lepo prosimo.

Naslov: Družba sv. Rafaela, Ljubljana.